

do nes. Diskusní je úsek XIV. Literární typy (s. 106–108). Je např. otázka, zda Čechův Brouček, Herrmannův Kondelík a Haškův Švejk jsou „typy“. A problematické jsou i závěry v úseku XV. Působení literatury na život (s. 109–111). Stejně problematický je úsek XVIII. Literatura a národní povaha (s. 115–117).

Nejen nesporné teze v práci Krejčího jsou obohacením naší dnešní literární vědy – také jeho domněnky, nedopracovaná tvrzení a někdy i zřejmé omyly mohou sloužit jako impulsy. Editorům I. Pospíšilovi a M. Zelenkovi patří upřímný dík za to, že vzkřísili k novému životu zajímavou, téměř zapadlou publikaci – a že ji doprovodili velmi zajímavým úvodem.

Antonín Měšťan

V LABYRINTU LITERÁRNĚVĚDNÉ METODOLOGIE, TEORIE, KOMPARATISTIKY A SLAVISTIKY

Halina Janaszek-Ivaničková: *Nowa twarz postmodernizmu*. Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2002.

Nadzieje i zagrożenia. Slawistyka i komparatystyka u progu nowego tysiąclecia. Studia ofiarowane Profesor Halinie Janaszek-Ivaničkowej. Pod redakcją Józefa Zarka. Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2002.

Dialog. Komparatystyka. Literatura. Profesorowi Eugeniuszowi Czaplewiczowi w czterdziestolecie pracy naukowej i dydaktycznej. Pod redakcją naukową Edwarda Kasperskiego i Danuty Ulickiej. Oficyna Wydawnicza ASPRA-JR, Warszawa 2002.

V Polsku v roce 2002 vyšlo několik vynikajících literárněteoretických a metodologických sborníků, nemluvě o studiích časopiseckých, například v revue *Teksty drugie* Ryszarda Nycze nebo v tradičních slavistických sbornících *Slavia Orientalis*, *Slavia Occidentalis* a jinde. Mezi nimi klíčové místo zaujímají tyto tři svazky vydané u příležitosti jubileí: jsou to dva „festschrifty“ a jedna syntéza.

Především je tu životní jubileum polské slavistiky a komparatistiky mezinárodního renomé, která výrazně zasáhla do dění v bývalém Československu a na níž se jako na bohemistce české a zejména slovenské prostředí výrazně podepsalo (Ďurišinova komparatistika především). V 90. letech 20. století chytla takřka druhý dech s orientací na nové jevy v literaturách bývalých socialistických zemí, zejména střední a východní Evropy: nebylo snad jediné podstatné konferenze, na níž by nebyla s referátem, nebo kterou by sama neorganizovala. Katovické působiště jí umožnilo proniknout do hornoslezských souvislostí a podržet si do značné míry autonomii souběžně se získáváním nových talentovaných posil pro obor. Takže *Nová tvář postmodernismu* je zejména pro Západ původní prací a do značné míry novým pohledem na jevy, které si v západní Evropě a zejména v USA zvykli se samozřejmostí jim vlastní přisvojovat. Ostatně autorčin přítel a kolega Douwe Fokkema ne tak dávno prosazoval starou sociologickou vizi, že postmoderna potřebuje k svému rozvoji především společností blahobytu, americký welfare state, na který ani evropský sociální stát nestačí.

V řadě studií a v tomto komplexním pohledu autorka ukázala, že postmodernismus je vlastně právě slovanským středoevropským a východoevropským literaturám, a soustředila se zvláště na svou doménu – západoslovanské literatury, v nichž kromě polské významné místo zaujímá česká a tzv. česká postmoderna. V obecných kapitolách je zřejmé její tnutí k aplikaci staré Ďurišinovské meziliterárnosti, jinak si autorka všimá i filozofujících rovin postmoderního diskursu, dekonstrukce národní historiosofie u západních Slovanů, úpadku „velkých narácí“ a ambivalentnosti soudobé komparatistiky. Jestliže opavský bohemista Libor Pavera v další zde recenzované knize napsal, že se Čechům do postmodernismu příliš nechce, H. Janaszek-Ivaničková jej zase – podle mého soudu – až příliš adoruje a vidí jej i tam, kde by být viděn ani nemusel. Osobně bych byl konzervativnější a méně nadšený zejména při analýze některých českých, dnes již erbovních auto-

rů; jinak řečeno: spatřoval bych v nich více starých diskursů, více tradice, méně postmoderních zvrátů. Ale jinak je jubilantčino dílo vskutku velkou syntézou, která tak trochu paradoxně, tedy proti vůli autora dokládá, že doba velkých narácí – ani v literární vědě – ještě neminula.

Emil Tokarz napsal úvodní studii k jubileu Haliny Janaszek–Ivaničkové v jejím „festschriftu“: najdeme v něm analýzu i bibliografii, je to svazek vskutku imponující manifestující, jak si Poláci vážili svých velkých lidí – na rozdíl od našich úředních autorit (takový sborník by u nás asi neměl ani nositel Nobelovy ceny, neboť by na něj nebyly peníze – ledaže by si jej zaplatil sám). Sborník přesně reflektuje jubilantčiny odborné zájmy: najdeme v něm metodologické kontemplace, mj. Douwe Fokkema, Tibora Žilky, Hany Voisine-Jechové, Libora Pavery, Zorana Konstantinoviče, Miloše Zelenky, Krystyny Kardyni-Pelikánové, Juliana Kornhausera aj. V kapitole *Nové rozumění textu a problémy překladu* se objeví např. jméno Jozefa Hviščce, Marty Pančfkové aj., v genologické partii najdeme studie Antonína Měšťana, Františka Všetického, Józefa Zarka, Viery Žemberové, v oddíle *Gesto – znak – jazyk* se mimo jiné prezentují Roberto Donato, Zbigniew Russek nebo Emil Tokarz. Témata jsou to široká a často divergentní, ale problémy, které jsou traktovány, jsou zásadní, zejména v prvním oddíle. Chtělo by se napsat, že obě knihy jsou více než důstojným vyvrcholením jednoho badatelského díla, kdyby jubilantka neoplývala energií a novými úvahami a projekty. Mnoha ljeta!

Podobně iniciativní je další jubilant, jemuž jeho kolegové věnovali reprezentativní svazek. Eugeniusz Czaplejewicz je dnes již klasikem polonistiky a literární teorie, pamětníci si připomenou jeho spis *Poetyka pragmatyczna* ze 70. let. První část jeho „festschriftu“ se zaměřuje na jeho oblíbený dialog, kam přispěli mj. Lubomír Plesník, Naum Lejderman, Danuta Ulicka, Edward Kasperski aj., druhá se jmenuje příznačně *Komparatistika* a objevují se tu studie autora těchto řádků a Miloše Zelenky, Jeleny Cybenko nebo Eleonory Solovej, o kresech a emigraci pojednává třetí oddíl se studii Kazimierze Bartoszyńského nebo Mariana Stępienie a umění prózy obsažené v posledním čtvrtém oddíle reprezentují např. Manfred Schmeling nebo Zofia Mitosek; je tu však ještě suplementum v podobě pozdravů a bibliografie. Jubilantova energie je zárukou, že se z jeho dílny dočkáme dalších brilantních studií, snad i syntézy o Michailu Bachtinovi.

Na těchto reprezentativních, snad až příliš monumentálních sbornících oceňuji zejména propojování různých, zdánlivě odlehlých oblastí: literárněvědná slavistika se v jejich pracích ocitá v epicentru dění; v Polsku to již dávno dokázali, u nás se o to zatím s jistými úspěchy snažíme.

Ivo Pospíšil

POLSKÉ POHLEDY NA RUSKOU A LUŽICKOSRBSKOU LITERATURU

Izabela Kowalska-Paszt: *Proza niefikcjonalna trzeciej fali emigracji rosyjskiej. Model typologiczny.* Rozprawy i studia Uniwersytetu Szczecińskiego t. 388, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, Szczecin 2001, 212 s.

W kręgu Krabata. Szkice o Juriju Brzanie, literaturze, kulturze i językach lużyckich (red. Józef Zarek). Prace Naukowe Uniwersytetu Śląskiego nr 2037, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2002, 138 s.

Monografie štětínské badatelky **Izabely Kowalské-Paszt**, která je její habilitační prací, přináší tematiku, která není zase tak frekventovaná, i když zejména od počátku 90. let 20. století jí věnují rusisté (domácí i zahraniční) dostatek zájmu. V případě práce štětínské autorky jde o nekonvenční pohled na třetí vlnu ruské emigrace, která je ohraničena lety 1967–1990, jejíž tvůrci výrazně obohatali proud emigrační ruské literatury a dali mnohé impulsy oběma domácím oběhům (literatuře oficiální, ale zejména nonkonformní literatuře samizdatové startující počátkem šedesátých let). Kowalska-Paszt se zaměřila na *non-fiction* prózu, snaží se naznačit její typologizaci z hlediska formy a výsledky své systemizace dokumentuje obsahově-formálními rozborů konkrétních děl.